

Suzanne Vermeer

Zwarte piste

A.W. Bruna Uitgevers

Amsterdam, september 2010

1

Saskia wierp een korte blik in de spiegel. Mooi, de regen had weinig schade aangericht aan haar make-up en kapsel. Onder de paraplu van Roel hadden ze het stuk tussen bioscoop Pathé Tuschinski en deze kroeg half rennend afgelegd. Niet bepaald ideaal tijdens een eerste date, maar aan de andere kant had het ook wel wat.

Ze haalde een hand door haar korte, blonde haar en liep terug het café in. Het was een bruine kroeg zoals er in Amsterdam wel meer waren. Een lange bar waaraan de stamgasten zaten aan de ene kant, houten tafeltjes die vooral door stelletjes bezet werden aan de andere kant en de ruimte daartussen waar voornamelijk groepjes stappers bewust of onbewust hun territorium afbakenden. Saskia ging tegenover Roel zitten die een onbezet tafeltje had gevonden en wat te drinken had gehaald.

‘Hopelijk is het te drinken,’ zei hij terwijl hij een glas rode wijn voor haar neerzette.

Hij hief zijn glas. ‘Proost.’

‘Op een gezellige avond,’ zei Saskia. Ze nam een slok en knikte tevreden.

‘Lekker. Stukken beter dan het migrainespul dat bij ons in de schappen ligt.’

Zijn glimlach leek oprecht.

‘Toch hoor je vaak dat mensen sommige wijnen uit een supermarkt beter vinden dan die hun slijter aanbeveelt. Ik ben een volslagen leek op het gebied van wijnen, hoor. Wat overigens ook voor andere dranksoorten geldt. Af en toe een biertje en daarmee houdt het voor mij op.’

Saskia haalde haar schouders op. 'Ik ben ook geen kenner. Om een globaal beeld te krijgen heb ik de supermarktwijngids een paar keer doorgebladerd. Keuze genoeg. Inmiddels ken ik een stuk of twintig merken die bij ons in de schappen liggen en weet ik ongeveer hoe ze smaken.'

'Maar je moet een klant toch advies kunnen geven? Wat gebeurt er als iemand jou bijvoorbeeld vraagt naar een lekkere rode wijn?'

'Dan wijs ik een merk aan en vertel mijn verhaaltje. Of ik zeg dat een collega het een lekker wijntje vond maar dat smaken verschillen hè?'

'Dat meen je niet.'

'Ja hoor. Het werk dat ik doe stelt weinig voor. Het beste bewijs daarvan is mijn loonstrookje. Ik zou niet weten waarom ik daarvoor een sommeliërcursus zou moeten volgen. En bovendien hebben we bij de populairste wijnen advieskaartjes staan. Mensen verwachten in een supermarkt ook niet gauw dat je hen persoonlijk uitgebreid kunt adviseren, dan gaan ze wel naar de slijterij.'

Ze nipte van de wijn en wilde het gesprek zo snel mogelijk een andere wending geven. Weg van de supermarkt waar ze Roel had ontmoet en met tegenzin haar geld verdiende.

'En wat doe jij voor werk?'

'Financieel adviseur,' antwoordde Roel meteen. 'Ik werk voor een bedrijf dat zich voornamelijk bezighoudt met startende ondernemers. Het kantoor ligt drie straten van jouw supermarkt vandaan. Al ben ik daar niet zo vaak omdat ik tachtig procent van mijn tijd aan het bezoeken van klanten besteed.'

'Beginnende ondernemers, in deze crisistijd?'

'Ik kan me voorstellen dat het vreemd klinkt,' zei Roel. 'Maar juist in deze lastige tijden zijn er enorm veel inschrijvingen bij de Kamer van Koophandel. Gepast werk vinden is zo'n crime, dat heb je zelf ook gemerkt, en daarom besluiten hele volksstammen voor zichzelf te beginnen. Vooral de starters laten zich op financieel gebied goed voorlichten, om beginnersfouten te vermijden.'

Hij haalde zijn schouders bijna verontschuldigend op. 'Op veel men-

sen komt mijn werk gauw over als een saai beroep. Maar dat is dus niet zo. Het is echt een uitdaging om mensen een juist advies te geven. Als ze hiermee aan de slag gaan en het pakt goed uit, heb ik daar voldoening van. Noem het eer van je werk.'

'Maar ik neem aan dat het ook weleens misloopt,' haakte Saskia in. 'Hangen die klanten dan briesend van woede aan de lijn?'

Roel schudde krachtig nee. 'Het komt weleens voor dat het niet zo loopt als vooraf ingeschat. Het blijft tenslotte ondernemerschap, nietwaar? De fout, als je daarvan mag spreken, ligt dan bijna altijd bij de ondernemer. Mijn adviezen worden namelijk standaard onderbouwd door statistieken en toegegeven, ook daar kun je niet altijd van uitgaan, want er spelen te veel factoren mee. Ik kan adviseren en probeer vooruit te denken, maar ik kan niet de toekomst voorspellen.'

Hij nam een slok van zijn bier en maakte met een handgebaar duidelijk dat hij het over iets anders wilde hebben. 'Hoe lang werk jij al in die supermarkt?'

'Veel te lang,' lachte ze. 'Bijna een halfjaar.'

'Maar wat heb je daarvoor dan gedaan?'

Om wat tijd te winnen nam ze een flinke slok van haar rode wijn. Moest ze nu alles over zichzelf en het afgelopen jaar gaan vertellen? Konden ze het niet gewoon over de film of over muziek hebben? Makkelijke, veilige onderwerpen waardoor je de ander toch een beetje beter leerde kennen? Misschien stelde ze zich aan, maar haar gedwongen ontslag en de baan die ze nu had waren sterk verbonden met wat er nog meer mis was gelopen afgelopen jaar. Daarom had ze het er liever niet over. Maar dat kon Roel niet weten. En dat hoefde ook niet. Ze kon het even kort en zakelijk over haar werk hebben. Dat zou bij een eerste date normaler overkomen dan het opzichtig vermijden. Hij gaf haar de indruk dat hij haar echt wilde leren kennen. Of zij dit ook wilde, wist ze nog niet. Ze was al maanden niet uit geweest en wilde eindelijk weer een beetje lol. Op zich leek hij iemand die het rustig aan wilde doen, wat ze wel prettig vond, maar ze wilde het ook een beetje luchtig houden en hij leek haar erg serieus.

‘Ik heb op de kunstacademie gezeten en ben daarna in de binnenhuis-architectuur gerold,’ antwoordde ze naar waarheid. ‘Vooral de jaren dat ik voor een architectenbureau werkte, waren ontzettend leuk.’

De intensiteit waarmee hij luisterde en haar aankeek vond ze wel een beetje eng. Hoewel hij probeerde losjes over te komen, had hij iets geforceerds over zich. Alsof deze date zeer belangrijk voor hem was en hij tot het uiterste wilde gaan om deze avond maar te laten slagen. Zou hij soms eenzaam zijn? Of zou hij een nieuwe klant in haar zien?

‘De crisis maakte een einde aan dat leuke leventje,’ ging ze op luchtige toon verder.

‘Ook in mijn bedrijf vielen klappen. Binnen enkele maanden daalde de omzet drastisch en moest ik vertrekken. Omdat de hele branche met een zware terugval te maken kreeg, kon ik een baan bij een ander bureau wel vergeten. Nadat het grootste deel van mijn spaargeld was verdwenen, moest ik ander werk vinden. Uiteindelijk werd het een bedrijfsleidersfunctie bij een supermarkt. Ik hoopte nog dat ik met mijn achtergrond de winkelindeeling kon verbeteren, maar uiteindelijk sta ik soms ook gewoon vakken te vullen. Een groot verschil met het bezoeken van vakbeurzen en uitgebreid lunchen met klanten, kan ik je verzekeren.’ Ze moest er zelf een beetje om lachen, maar Roel lachte niet mee.

‘Wat een verhaal,’ zuchtte hij. ‘Waarom ben je eigenlijk niet voor jezelf begonnen? Ervaring genoeg, lijkt me.’

Zie je wel, nou wilde hij zich aan haar binden met zijn goedbedoelde advies! Ze had het nog niet gedacht of had er alweer spijt van. Wat een cynisme. Ik ben mezelf niet. Geef die man een kans.

‘De eerste maanden na mijn ontslag had ik nog goede hoop om een gelijksoortige baan te vinden. Toen dit een illusie bleek, dacht ik erover om voor mijzelf te beginnen. Maar als zelfs de gerenommeerde bureaus met al hun knowhow het niet konden redden, wie was ik dan om te denken dat het mij wel zou lukken? Dat, en misschien een beetje de angst om op eigen benen te staan, en nog meer onzekerheid te hebben, dwong me een andere richting op.’ Ze grijnsde. ‘Wat een briljante carrièreswitch, hè?’

Roel stond op. 'Inderdaad.' Hij wees naar haar bijna lege glas. 'Hetzelfde?'

Hoewel ze niet zo'n drinker was en er bij voorkeur een traag tempo op na hield, knikte ze bevestigend en bleef vrolijk glimlachen.

'Wel ja, joh.'

Hij knipoogde, maar jolig doen was duidelijk niet zijn ding. Het zag er een beetje belachelijk uit.

Saskia liet haar blik door het café glijden. Een rij kroegtijgers aan de bar, een groepje dertigers die dicht bij elkaar stonden ernaast. Zo te zien waren het vrienden. Twee vrouwen uit het gezelschap lachten uitbundig om iets wat de man naast hen net had gezegd. Een van hen dronk daarna met een flinke slok haar glas leeg en liep naar de bar. Opeens keek Saskia in het gezicht van de man met wie ze jarenlang lief en leed had gedeeld.

Hij zat op een kruk naast een gokkast en keek haar recht aan. Zelfs toen er mensen langs hem heen liepen en hun blik doorkruisten, bleef hij haar strak aankijken. Als een standbeeld.

Saskia voelde haar maag samenknijpen. De spanning sloeg in haar spieren. Wat deed hij hier? Lichte paniek. Ze moest hier heel snel weg. De impuls om meteen op te staan en het op een lopen te zetten, wist ze met moeite te onderdrukken. Ze dwong zichzelf rustig door te blijven ademen en vooral niet verder in paniek te raken. Daar was ook geen reden voor, realiseerde ze zich. Hij wilde haar geen kwaad doen. Ze moest vooral helder blijven denken en geen gekke dingen gaan doen, zich niet aanstellen, zich niet op d'r kop laten zitten. Het was inmiddels lang genoeg over tussen hen.

Toch zag ze het niet zitten om hier nog langer te blijven. Nu ze wist dat hij haar in de gaten hield, zou ze zichzelf niet meer kunnen zijn. Enkel van die gedachte werd ze al onrustig, daar kon het vooruitzicht op een relaxte conversatie met Roel niets aan veranderen. Ze wilde geen scène, maar werd bij die gedachte opeens boos. Wat zat ze zich nou op te vreten, ze kon toch zeker wel doen en laten wat ze wilde? Stalkte hij haar? Als ze niet zoveel fatsoen zou hebben, zou ze doen alsof ze haar

nieuwe liefde had gevonden en voor zijn neus met Roel gaan zoenen. Maar ze had fatsoen. En vooral geen zin om een flirtstukje op te voeren. Opeens was ze doodmoe.

Ze pakte haar mobiele telefoon uit haar handtas en deed alsof ze druk in gesprek was. Roel ving haar blik toen hij van de bar terug kwam lopen. Op het moment dat hij een vol glas rode wijn voor haar neerzette, zei ze: 'Doe rustig aan, ik ben zo bij je,' en stopte de telefoon weer in haar handtas.

'Een vriendin van me is helemaal door het lint gegaan,' beantwoordde ze zijn vragende blik. 'Ik moet naar haar toe om haar te kalmeren.'

Roel knikte begrijpend, al zag ze de teleurstelling in zijn ogen. 'Oké... duidelijk, natuurlijk moet je gaan,' sprak hij aarzelend. Een beetje aandoenlijk. Ze stond op en kon het niet laten om hem toch op zijn wang te kussen.

'Bedankt voor de leuke avond. Jammer dat het zo snel voorbij is gegaan.'

'Zal ik je wegbrengen?' zei hij snel, hoopvol.

Vriendelijk maar beslist bedankte ze voor het aanbod. 'Ik neem een taxi, ze woont in Zuid.'

Toen ze naar de deur liep, keek ze strak voor zich uit.